

Één gezin één plan: coördinatie van de zorg

Inleiding

Soms heeft een gezin veel problemen. Als dat zo is, dan zijn vaak meerdere hulpverleners werkzaam voor dat gezin. Deze hulpverleners zijn niet altijd van elkaars betrokkenheid en activiteiten op de hoogte. Hierdoor bestaat de kans dat zij langs elkaar heen werken en dus niet effectief samenwerken. Ook bestaat het gevaar dat het gezin telkens opnieuw hun verhaal moeten vertellen.

Om de hulpverlening effectiever te maken en om het voor gezinnen gemakkelijker te maken benadrukt de minister voor Jeugd en Gezin het belang van 'één gezin één plan': zorgen dat samenhangend afgesproken wordt wat er moet gebeuren en wie wat wanneer doet voor het gezin. Deze werkwijze wordt ook aangeduid als 'coördinatie van de zorg' omdat één persoon, de coördinator van de zorg, een belangrijke rol heeft om te zorgen voor de samenhang.

Eén gezin één plan oftewel coördinatie van de zorg is belangrijk voor gezinnen met meerdere problemen. De minister voor Jeugd en Gezin heeft ervoor gekozen om in het momenteel in parlementaire behandeling zijnde wetsvoorstel¹ *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* het begrip coördinatie van de zorg een plek te geven en in de Memorie van Toelichting van dit wetsvoorstel vast te leggen waarvoor de coördinator van de zorg verantwoordelijk is. Die beschrijving van de verantwoordelijkheid is gebaseerd op een uitwerking van coördinatie van de zorg door het Nederlands Jeugdinstituut die is opgesteld in overleg met ActiZ, GGD Nederland, MO-groep, de PO-raad, de VO-raad, de MBO Raad, tezamen met VNG, IPO, de Inspectie Jeugdzorg en de Inspectie voor de Gezondheidszorg.

Deze uitwerking heeft veel opgeleverd. Meer dan in een wettelijk kader opgenomen kan worden. Om die reden ligt voor u de handreiking *Coördinatie van de zorg: één gezin één plan* die is gebaseerd op de uitwerking door het Nederlands Jeugdinstituut. Uiteraard kan de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel consequenties hebben voor de voor u liggende handreiking.

Coördinatie van de zorg: geen nieuw begrip

Coördinatie van de zorg is een begrip dat niet nieuw is. Het wordt al gebruikt in de praktijk. En het wordt genoemd in de Wet maatschappelijke ondersteuning (in verband met prestatieveld 2 van deze wet) en in de Wet op de jeugdzorg. Tevens is het een maatwerkactiviteit in het kader van het basistakenpakket van de jeugdgezondheidszorg.² Wat onder coördinatie van de zorg wordt verstaan verschilt echter of is niet precies gedefinieerd.

Bij iets wat zo belangrijk is voor gezinnen met meerdere problemen is het niet gewenst dat allerlei verschillende invullingen bestaan. Vandaar dat de bedoeling is van het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* en van de handreiking die voor u ligt om te komen tot een eenduidige benadering. Het opnemen van een definitie van coördinatie van de zorg in het wetsvoorstel en de tekst in deze handreiking zijn bedoeld om eenheid van taal te creëren. Aanverwante begrippen zoals gezinscoaching en case-management, waarvan de betekenis in verschillende delen van het land varieert, worden in het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* bewust niet gebruikt.

Definitie: accent op verplichting tot samenwerking

¹ Informatie over dit voorstel tot *Wijziging van de Wet op de jeugdzorg in verband met het opnemen van een gemeentelijke verantwoordelijkheid voor de jeugdketen* (31977 nr 2) is te vinden in bijlage 2. Dit wetsvoorstel is in juni 2009 naar de Tweede Kamer gestuurd en momenteel (juni 2010) nog in parlementaire behandeling.

² In het besluit Publieke Gezondheid is het Basistakenpakket van de jeugdgezondheidszorg vastgelegd. De activiteit coördinatie van de zorg van de zorg is daarin niet expliciet vastgelegd. Dit omdat het in 2002 als een vanzelfsprekende activiteit van de jeugdgezondheidszorg werd gezien.

Eén gezin één plan is het afstemmen van de hulp en zorg, die vanuit verschillende voorzieningen geboden wordt aan een gezin. Deze hulp en zorg moeten erop gericht zijn dat gezinnen zo ondersteund worden dat zij de verantwoordelijkheid voor de opvoeding zo zelfstandig mogelijk kunnen dragen. De coördinatie richt zich zowel op de inhoud van de zorg als de wijze van samenwerking tussen professionals. Het uiteindelijke doel is dat de jeugdigen veilig kunnen opgroeien en zich gezond kunnen ontwikkelen.

Eén gezin één plan is niet vrijblijvend. Altijd moet duidelijk zijn welke instantie de functie van coördinator van de zorg vervult en daarmee verantwoordelijk is voor het goed verlopen van de samenhangende ondersteuning van het gezin. Dat de coördinatie van de zorg aan één professional is opgedragen, betekent natuurlijk niet dat andere professionals en instanties achterover kunnen leunen. Vanuit hun eigen professionele en maatschappelijke verantwoordelijkheid hebben instanties – en daarmee ook professionals - de plicht om samen te werken. Het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* benadrukt deze verplichting.

Naast de coördinator van de zorg kunnen alle signaleerders en de hulp- en zorgverleners uit de domeinen zorg en jeugdzorg (van algemeen preventief tot geïndiceerd en gespecialiseerd), onderwijs, veiligheid en werk&inkomen betrokken zijn bij één gezin één plan³. Dat zijn in principe dezelfde instanties die meldingen kunnen doen in de Verwijsindex Risico's Jeugdigen.

De samenwerking met de huisartsen, met zelfstandige beroepsbeoefenaren, met de volwassenenzorg en met landelijke zorgaanbieders (intramuraal jeugdzorg of GGZ, gehandicaptenzorg en andere zorgaanbieders) vraagt afzonderlijke aandacht. Daar heeft men bij Vangnet Jeugd in Amsterdam al jaren ervaring mee⁴.

Samengevat: coördinatie van de zorg is de functie die de afstemming en de uitvoering van alle hulp en zorg regelt voor en met jeugdigen, hun gezinnen en hulp-/zorgaanbieders.

De verschillende fasen van de coördinatie van de zorg

Coördinatie van de zorg begint in zijn meest lichte vorm wanneer tenminste twee professionals zich zorgen maken om een jeugdige of een gezin. Daar gaat aan vooraf dat elke professional die zich zorgen maakt om een kind actie onderneemt. Zijn zorgen bespreekt met collega's, bijvoorbeeld in een (zorgadvies)team. Of een melding maakt in de Verwijsindex Risico's Jeugdigen om na te gaan welke zorgverleners betrokken zijn bij de jeugdige. Aan de basis van een sluitende keten uitmondend in coördinatie van de zorg staan:

- alerte professionals die wat doen met zorgen die zij hebben over een jeugdige of een gezin;
- een sluitende continue en actieve monitoring en signalering van risicofactoren van alle kinderen door de jeugdgezondheidszorg en nagaan of de jeugdige tot een of meer risicogroepen behoort;
- een optimaal werkend lokaal signaleringssysteem (bijvoorbeeld de richtlijn vroegsignalering de Verwijsindex Risico's Jeugdigen) vanuit alle professionals, die met kinderen werken⁵.

³ Bij te betrekken zorgverleners moet zowel gedacht worden aan voorzieningen voor het betreffende kind, als voor andere kinderen in het gezin dan wel voor de volwassen gezinsleden.

⁴ *Beschrijving Vangnet Jeugd, Inventarisatiefase van het evaluatieonderzoek naar de werkwijze 'Vangnet Jeugd in vijf steden*, 2007, P.P. Koster, J.P. Osté, M.F. van der Wal en AP. Verhoeff
Preventie jeugdcriminaliteit, Evaluatie van de pilot, 2004, Y.S. Booy, M.C.A. Buster, A.K. Baller, G.H.A. van Brussel

⁵ Onder meer in Amsterdam-Noord in het kader van de RAAK-aanpak en in Rotterdam vanuit het beleid van 'Ieder kind wint' treffen we geslaagde voorbeelden van een brede professionaliseringsaanpak van signalering.

Dat meer hulpverleners betrokken zijn bij een jongere en het gezin, is op zichzelf nog geen reden om coördinatie van de zorg vanuit de instanties te organiseren. Het uitgangspunt is zo veel mogelijk de eigen verantwoordelijkheid van het gezin: als ouders zelf in staat zijn zelf te sturen op afstemming en uitvoering van alle hulp en zorg, dan heeft dat de voorkeur en behoeft er geen coördinator van de zorg aangewezen te worden.

Maar het komt nogal eens voor dat ouders zelf niet in staat zijn zo'n rol te vervullen. Als dat het geval is of tijdens het hulpverleningsproces blijkt te zijn, dan moet vanuit een instantie de coördinator van de zorg geleverd worden. De volgende stappen moeten dan doorlopen worden:

1. **Besluiten tot** één gezin één plan en het aanwijzen van een coördinator van de zorg: een plan van aanpak voor gecoördineerde zorg maken samen met de jeugdige en diens gezin en alle betrokken professionals. Zo kan gezamenlijk de verantwoordelijkheid ingevuld worden voor het opstellen van het plan en daarna voor het afstemmen en het leveren van de zorg.
2. **De zorg coördineren en zo nodig opschalen:** volgen, contacten met zorgverleners, jeugdige en gezin onderhouden, afstemmen, uitvoering bewaken, rondetafelgesprek(ken) beleggen, zorgplan bijstellen, opschalen naar intensievere procescoördinatie en in bijzondere situaties inschakelen van het college van B&W.
3. **Afschalen, evalueren en volgen:** nazorg bieden, afschalen naar het gewenste (lichte) niveau van coördinatie van de zorg en tenslotte blijven volgen in het reguliere systeem van individuele monitoring. Deze afschaling wordt (in ieder geval in het Digitaal Dossier Jeugdgezondheidszorg) expliciet vastgelegd.

Verantwoordelijkheden van de coördinator van de zorg

De start van het inzetten van coördinatie van de zorg is dus altijd een expliciet besluit daartoe.

De coördinator van de zorg is verantwoordelijk voor⁶:

- 1 Bijeenbrengen van bestaande inhoudelijke informatie over betreffende jeugdige of gezin en door middel van een risicotaxatie bepalen of sprake is van een (dreigende) balansverstoring, alsmede waarborgen dat alle betrokkenen over relevante informatie kunnen beschikken.
- 2 Zorgen dat alle betrokken zorgverleners tijdig met elkaar afstemmen en afspreken wie wat moet doen om in kaart te krijgen welke ondersteuning nodig is.
- 3 Zorgen dat het plan optimaal de eigen kracht van en het draagvlak bij het gezin en zijn sociale omgeving benut.
- 4 Zorgen dat zonodig ook voorzieningen die buiten het zorgdomein op het terrein van huisvesting, onderwijs, veiligheid en werk en inkomen liggen, worden ingeschakeld.
- 5 Afspreken en vastleggen in één plan wat het voor het gezin te behalen resultaat is en wie wat moet doen om bij te dragen aan het behalen van dit resultaat.
- 6 Zorgen dat de uitvoering van het plan coherent en volgens afspraak verloopt;
- 7 Bewaken van de kwaliteit van de (coördinatie van de) zorg, met name als in een individueel geval het zwaartepunt bij een andere hulpverlener ligt en nagaan of met de uitvoering van het plan het gewenste resultaat wordt bereikt.
- 8 Zorgen dat na uitvoering van het plan goede overdracht plaatsvindt ten behoeve van verdere nazorg (warme overdracht) en expliciet vastleggen dat de coördinatie van de zorg beëindigd wordt.
- 9 Indien nodig: zorgen dat burgemeester en wethouders worden ingeschakeld als de voorgaande stappen niet goed dan wel niet snel genoeg worden uitgevoerd vanwege onvoldoende medewerking van een instantie (escalatiemodel⁷).
- 10 Indien nodig: zorgen dat het Bureau jeugdzorg (of het AMK) wordt ingeschakeld als de voorgaande stappen niet goed of niet snel genoeg worden uitgevoerd vanwege

⁶ Deze opsomming staat ook in de Memorie van Toelichting op het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen*, zie ook bijlage 2.

⁷ Op dit escalatiemodel wordt later in deze handreiking ingegaan'.

onvoldoende medewerking van de betreffende jeugdige of gezin (start traject kinderbeschermingsmaatregel).

De instantie die belast is met de coördinatie van de zorg, is er daarmee voor verantwoordelijk dat de jeugdige of het gezin ook echt geholpen wordt. De betreffende professional bewaakt dat daadwerkelijk afgestemde hulp geboden wordt en dat de in het plan voor de jeugdige of het gezin vastgelegde acties daadwerkelijk uitgevoerd zijn. Als andere betrokken professionals onvoldoende meewerken, ontslaat dat de coördinator van de zorg niet van zijn verplichtingen. Hij draagt de eindverantwoordelijkheid en zorgt dat de jeugdige of het gezin niet tussen wal en schip valt. Als dat onverhoopt niet lukt, dan schakelt de coördinator van de zorg het college van B&W in.

Kwaliteit

In het algemeen geldt dat coördinatie van de zorg volgens één gezin één plan beter wordt naarmate is voldaan aan de volgende zeven kwaliteitscriteria:

1. Eén plan met doelstellingen op kind-, ouder- en gezinsniveau, uitgevoerd door één team⁸ onder leiding van één coördinator van de zorg.
2. Signalen van alle professionals die met kinderen werken, komen op één plek bij elkaar, zodat alle risico's bekend zijn.
3. Kunnen beoordelen van de zwaarte van de problematiek, of sprake is van enkelvoudige of meervoudige problematiek of er problematiek is bij één of bij meerdere gezinsleden.
4. Het is (ook voor het gezin) duidelijk wie verantwoordelijk is voor het organiseren van integrale, gecoördineerde hulp. Eén professional onderhoudt het contact met de jeugdige en diens gezin over het totale pakket van hulp. Deze gaat na welke hulpverleners contact hebben met het gezin met welke interventies. Deze informeert het gezin en de jeugdige over de gemaakte afspraken en geeft uitleg wat ze kunnen verwachten van de verschillende hulpverleners.
5. De bevoegdheid is in de lokale samenwerkingsafspraken vastgelegd om de samenwerking te coördineren en bij een stagnerende uitvoering van de hulp, indien nodig, knopen door te hakken en samenwerking af te dwingen.
6. De mogelijkheid bestaat in bijzondere situaties multidisciplinair experts te raadplegen.
7. Degene die verantwoordelijk is voor de coördinatie heeft tijd en competenties om de taken uit te voeren, zoals het contact leggen en onderhouden met hulp- en dienstverleners, jeugdige en gezin, het plan opstellen, actieve regie voeren, de uitvoering bewaken, evalueren.

Wie is de coördinator van de zorg

Bij voorkeur uitgevoerd door een van de hulpverleners

Het ligt voor de hand dat een van de betrokken zorgverleners ook de coördinator van de zorg is, omdat het in het algemeen niet wenselijk is een extra instantie toe te voegen aan het soms toch al complexe veld van hulpverleners. Het ligt verder voor de hand dat degene die optreedt als coördinator van de zorg (en zorgverlener is) ook optreedt als aanspreekpunt voor het gezin. Een veelbelovend voorbeeld van het samengaan van pedagogische hulp en coördinatie van de zorg met inbegrip van opschaling en intensivering op beide fronten op basis van het principe één gezin, één plan is *Lokale Intensieve Pedagogische Thuishulp*. Deze 'wrap around aanpak' is onder meer in Capelle aan den IJssel toegepast (zie bijlage 1). Het komt voor dat zorg verleend wordt door diverse hulpverleners waarbij sprake is van zeer intensieve hulpverlening door één van die hulpverleners, soms onder de naam van gezinscoach of gezinsmanager. In dit geval is het logisch als deze hulpverlener ook de coördinator van de zorg is.

Altijd duidelijkheid op grond van gemaakte samenwerkingsafspraken

⁸ Hier moet het team niet al te letterlijk worden genomen: bedoeld is het bij deze casus betrokken netwerk van zorg- en hulpverleners, die a.h.w. een ad hoc team vormen.

De gemeente is als regisseur van het jeugdbeleid verantwoordelijk dat helder is vastgelegd in welke gevallen welke instantie de uitvoeringsverantwoordelijkheid voor coördinatie van de zorg heeft. Vanaf de inwerkingtreding van het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* is dit een wettelijke verplichting.

De afspraken worden op gemeentelijk niveau vastgelegd in de brede samenwerkingsafspraken over opvoeden en opgroeien⁹; dit is vanaf de inwerkingtreding van het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* een wettelijke verplichting. In toenemende mate worden nu ook al dergelijke afspraken gemaakt.

De gemeenten hebben met deze werkwijze vanuit de overheden het voortouw om via het maken van afspraken met instanties de bestuurlijke en inhoudelijke principes van coördinatie van de zorg met inbegrip van de plicht tot samenwerken te concretiseren. Provincies en de rijksoverheid hebben de taak indien nodig die instellingen die onder hun bestuurlijke verantwoordelijkheid opereren te bewegen aan het maken van deze afspraken mee te werken.

Preventieve domein en rol Bureau jeugdzorg

Het ligt voor de hand op grond van historische verantwoordelijkheden, inhoudelijke taakopvattingen, de versterking van bestaande functies en de aanbevelingen van de Inspecties Jeugdzorg en Gezondheidszorg de uitvoering van coördinatie van de zorg in het preventieve domein neer te leggen bij de jeugdgezondheidszorg of het (school)maatschappelijk werk. Coördinatie van de zorg is ook zorgverlening. Daarom moeten, in het belang van het kind, professionele eisen aan de uitvoering van deze coördinator van de zorg gesteld worden die ook toetsbaar en inspecteerbaar zijn.

In het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* wordt, in aansluiting op de huidige bepalingen in de Wet op de jeugdzorg, vastgelegd wanneer Bureau jeugdzorg verantwoordelijk is voor de coördinatie van de zorg. Zodra een indicatiebesluit door Bureau jeugdzorg is afgegeven is Bureau jeugdzorg verantwoordelijk voor coördinatie van de zorg. Ook wanneer een jeugdbeschermingsmaatregel genomen is of wanneer sprake is van jeugdreclassering, is Bureau jeugdzorg verantwoordelijk voor de coördinatie van de zorg. Indien het om praktische redenen beter is dat de coördinatie van de zorg door een andere instelling wordt uitgevoerd, kunnen Bureau jeugdzorg en die instelling dit in onderling overleg regelen. In dat geval blijft Bureau jeugdzorg verantwoordelijk voor de kwaliteit van de coördinatie van de zorg.

Escalatiemodel en aanwijzingsbevoegdheid van de burgemeester

Het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* geeft ook bepalingen die gericht zijn op knelpunten die optreden bij één gezin één plan te doorbreken. Het gaat hierbij om het escalatiemodel en om een aanwijzingsbevoegdheid van de burgemeester.

Escalatiemodel

De eerste interventie is het zogenaamde escalatiemodel: een concrete werkwijze om knelpunten op te lossen. In diverse gemeenten wordt nu al in de praktijk vorm gegeven aan het via een escalatiemodel oplossen van problemen. Voorbeelden hiervan zijn Tilburg, Rotterdam en Almere.

Het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* schrijft voor dat het escalatiemodel onderdeel moet uitmaken van de samenwerkingsafspraken die de gemeenten maakt met de instanties. In de Memorie van Toelichting staat uitgelegd dat voorop staat 'dat gekomen moet worden tot een werkwijze

⁹ De convenanten die over de zorgadviesteams of de Verwijsindex Risico's Jeugdigen zijn gesloten vormen een bruikbaar voorbeeld. Het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* schrijft voor dat zodanig (indien sprake is van instanties met een regionale functies) de afspraken op regionaal niveau worden gemaakt.

waarmee het college van burgemeester en wethouders zodanig invloed kan uitoefenen op een of meerdere instanties dat de betreffende individuele jeugdige of het gezin daadwerkelijk adequate ondersteuning krijgt.' Een in de praktijk goed werkend model is dat instanties van in de algemene samenwerkingsafspraken, dus voordat knelpunten rondom een gezin ontstaan, mee te werken aan door het college aangedragen oplossingen.

Aanwijzingsbevoegdheid van de burgemeester

Hoe dan ook moet altijd snel duidelijk zijn welke instantie de coördinatie van de zorg uitvoert en zonnodig zorg draagt dat ontstane knelpunten zo spoedig mogelijk worden opgelost. Daarom is in het wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen* een tweede interventie opgenomen. Als ook het overeengekomen escalatiemodel niet snel tot een adequate oplossing leidt, dan kan de burgemeester een instantie zonnodig aanwijzen als verantwoordelijk voor de coördinatie van de zorg en daarmee voor het oplossen van het geconstateerde knelpunt. Deze aanwijzing kan worden gegeven als instanties ondanks de gemaakte samenwerkingsafspraken de coördinatie van de zorg niet goed of snel genoeg beleggen en uitvoeren en een individuele jeugdige of het gezin daar de dupe van dreigt te worden. Deze aanwijzing kan worden gegeven aan een instelling voor (school)maatschappelijk werk, een instelling die jeugdgezondheidszorg uitvoert of aan het Bureau jeugdzorg.

Het effect van de aanwijzing is dat de instantie die door de aanwijzing wordt belast met de coördinatie van de zorg verantwoordelijk is dat de benodigde zorg daadwerkelijk wordt verleend. Dit kan bijvoorbeeld zover gaan, dat de coördinator van de zorg bij zware problemen noodopvang voor een jeugdige regelt als daar in het concrete geval behoefte aan is. De andere instanties die bij de hulpverlening een rol spelen, zijn uiteraard gehouden om vanuit hun eigen professionele rol nauw samen te werken met de coördinator van de zorg.

Bijlage 1

Coördinatie van de zorg en pedagogische hulp: één gezin één plan bij Lokale Intensieve Pedagogische Thuishulp (LIPT) in Capelle aan den IJssel¹⁰

Lokale Intensieve Pedagogische Thuishulp (LIPT) is een hulpverleningstraject voor gezinnen met complexe problemen. Het betreft gezinnen die (nog) niet in aanmerking komen voor geïndiceerde jeugdzorg of gezinnen waar sprake is van een combinatie van lokale en geïndiceerde componenten van hulp. LIPT biedt daadwerkelijk en vanaf het eerste contact hulp waaronder gezinscoaching en draagt zorg voor coördinatie van de zorg. Er wordt één gezamenlijk plan gemaakt. De LIPT-er overlegt, stelt het plan vast en bewaakt de uitvoering. Bij een eventuele doorverwijzing verzamelen en beschrijven de screener van Bureau Jeugdzorg en de LIPT-er de gegevens samen, waardoor de verwijzprocedure met twee à drie maanden wordt bekort.

Doelstellingen en doelgroep

Lokale Intensieve Pedagogische Thuishulp is vanaf 2005 ontstaan om de zorg voor multiprobleemgezinnen met kinderen van 0 tot 18 jaar te verbeteren. De doelen zijn:

- ondersteuning bieden voordat risico's zijn uitgegroeid tot onbeheersbare problemen of problemen zijn geëscaleerd;
- tijdig en adequaat helpen van gezinnen met complexe problemen.

Met LIPT worden de volgende prestaties gerealiseerd:

- zicht op de jeugdigen: risicosignalen zijn duidelijk in beeld en er is geen kind die tussen wal en schip valt;
- laagdrempelige ondersteuning: de doelgroep kan gemakkelijk terecht met vragen om informatie of advies op het gebied van opgroei- en opvoedondersteuning;
- tijdig de juiste hulp;
- één gezin, één plan: het gezin is het vertrekpunt voor de begeleiding. Jeugdigen en ouders hoeven maar één keer hun verhaal te doen en krijgen één vast contactpersoon;
- bundeling van taken;
- efficiënte besteding van financiële middelen.

De methode Lokale Intensieve Pedagogische Thuishulp

LIPT is niet hetzelfde als traditionele coördinatie van de zorg, waarbij de kerntaak is het coördineren en op elkaar afstemmen van alle in het gezin aanwezige hulpverleners. LIPT bestaat uit drie componenten: coördinatie van de zorg, hulp en gezinscoaching. Er wordt gewerkt vanuit een vraaggestuurde visie, waarbij de hulpvraag van de cliënt(en) het uitgangspunt is. Hier vervult de LIPT-er de rol van coördinator van zorg. Met het gezin wordt aan het begin van het hulpverleningstraject een concreet plan gemaakt met duidelijk omschreven doelen. Bij het analyseren van de problematiek van het gezin worden alle gebieden betrokken waar het gezin mee te maken heeft. De hulp kan zich richten op elk van deze gebieden. De nadruk van de hulpverlening ligt op het werken aan herstel van de adaptatie aan de eigen leefsituatie.

Het LIPT-model wordt wel beschreven als een bloem: de stengel is de toeleiding naar LIPT, het hart van de bloem is de LIPT-er die met het gezin een plan maakt, voor het gezin hulpverlener is, maar ook andere activiteiten van andere instellingen regisseert en coördineert. De blaadjes van de bloem zijn deze overige, vaak meer gespecialiseerde activiteiten van andere instellingen. Uitgangspunt is dat dit nooit vóór, maar altijd mét het gezin gebeurt.

Werkproces

De kern van het werkproces van LIPT bestaat uit:

¹⁰ Overgenomen uit: *Naadloos aangesloten*, Utrecht: MOgroep, 2009, p. 27-30.

- *Analyse van de problematiek*

Om de ernst van de problematiek in kaart te brengen, wordt gebruik gemaakt van een ernsttaxatie¹¹ met vijf categorieën: 1. opvoedingsvragen, 2. opvoedingsspanning, 3. verhoogde opvoedingsspanning, 4. opvoedingsnood en 5. opvoedingscrisis. LIPT richt zich op gezinnen met verhoogde opvoedingsspanning (categorie 3).

- *Doelen en handelingsplan*

Doelen komen vraaggericht tot stand, waarbij drie vragen centraal staan:

1. Wat is er op dit moment aan de hand (bepalen aandachtsgebieden)?
2. Wat wil het gezin bereiken (bepalen doelen)?
3. Hoe gaan we dat doen (meetbaar maken)?

Het *Goal Attainment Scaling (GAS-)formulier* wordt gebruikt bij het stellen en meetbaar maken van de doelen. Vraag 1 en 2 worden ingevuld op het GAS-formulier. De vraag hoe de hulpverlening gaat verlopen, wordt in het hulpverleningsplan vastgelegd.

Bij het stellen en het meetbaar maken van doelen zijn drie stappen te onderscheiden:

1. Het gezin zet in dialoog met de hulpverlener de doelen van de hulp zelf op een rijtje.
2. Er wordt een ordening aangebracht in de aandachtsgebieden door het toekennen van een gewicht aan de aandachtsgebieden. Vervolgens worden de doelen bepaald.
3. De SMART-doelen¹² worden geformuleerd in eindtermen en niet in processen. Het doel is niet iets

kunnen, maar het doen. De te bereiken doelen worden opgedeeld in stapjes (niveaus).

In het LIPT-model gaat de hulpverlener meteen aan de slag om het veranderingsproces op gang te brengen. Uitgangspunt is dat de vertrouwensrelatie met de cliënt ontstaat als de cliënt merkt dat hij/zij 'er iets aan heeft'. In de verschillende fasen gebeurt de verslaglegging aan de hand van het Regassysteem. Daarnaast is er een korte, wekelijkse voortgangsrapportage. Naast de verslagen maken de ernsttaxatie, de Safety-index en het toestemmingsformulier voor het opvragen en verstrekken van informatie en informatie van derden deel uit van het dossier. Tijdens het hulpverleningstraject is het privacy- en klachtenreglement van kracht van de instelling waar de LIPT-er werkzaam is. Cliënten worden hiervan tijdens het intakegesprek op de hoogte gesteld.

Uitvoerders

Lokale Intensieve Pedagogische Thuishulp wordt in de gemeente Capelle aan den IJssel uitgevoerd door de maatschappelijke dienstverlening, de jeugdgezondheidszorg en Bureau Jeugdzorg. De verantwoordelijkheid voor de methodiekontwikkeling en de sturing ligt bij een *Stuurgroep LIPT* van gemandateerde vertegenwoordigers van de instellingen onder voorzitterschap van de gemeente.

De LIPT-ers werken in een team van 10 hulpverleners. Het *Handboek LIPT* is de richtlijn voor hun werk. Wekelijks bespreken ze in het team de organisatorische en inhoudelijke zaken. Zij worden begeleid door een werkbegeleider. Eén van de taken van de LIPT-er is het afstemmen en coördineren van de inbreng van andere hulpverleners in het gezin. Het principe *één kind, één plan* vereist dat de LIPT-er overlegt, plannen vaststelt en de uitvoering bewaakt. Er komt één aanmeldpunt voor LIPT als onderdeel van een centraal meldpunt voor alle problemen van gezinnen en jongeren, waar ook de coördinatie van de zorg kan worden belegd. Dit kan in het Centrum voor Jeugd en Gezin zijn.

Voor gezinnen waarbij verwijzing nodig is naar de geïndiceerde jeugdzorg, is het belangrijk dat de indicatieprocedure zo kort mogelijk is. De LIPT-er en screener van Bureau Jeugdzorg verzamelen en beschrijven de gegevens samen om de intakefase te verkorten. Op deze wijze is de verwijzprocedure met twee à drie maanden te bekorten. Bij overdracht naar Jeugdzorg wordt bekeken wie de coördinatie van de zorg heeft. Indien alle doelen in het plan worden opgepakt door Bureau Jeugdzorg krijgt die de coördinatie. In andere situaties blijft deze bij de LIPT-er.

¹¹ De ernsttaxatie is gebaseerd op het model van Kousemaker (1996) en bewerkt door prof. J. Hermanns.

¹² SMART: specifiek, meetbaar, aanvaardbaar, realistisch en tijdgebonden.

Evaluatie

Onderzoek (Hermanns en Sleeboom, 2007) laat zien dat de gezinnen daadwerkelijk zijn geholpen. Er is ondersteuning geboden voordat risico's zijn uitgegroeid tot onbeheersbare problemen of problemen zijn geëscaleerd. LIPT voldoet aan het principe: één gezin, één plan. De LIPT-methodiek heeft ook een meerwaarde opgeleverd ten aanzien van de samenwerking tussen de partners. Zeker de lokale partners weten elkaar nu goed te vinden. Er is een start gemaakt met het uniformeren van procedures waarmee de ernst van de problematiek in beeld wordt gebracht, zodat adequate verwijzingen naar verschillende vormen van hulp kunnen worden gedaan.

Bronnen

Hermanns, J. en Sleeboom, I. (2007). *LIPT Lokale Intensieve Pedagogische Thuishulp. Eindrapportage*. Gemeente Capelle aan den IJssel.

Kousemaker, N.J.P. . (1996). *Zoeken, vinden, zorgen delen - de ontwikkeling van een praktijkparadigma door onderkenning en pedagogische preventie van psychosociale problematiek in de Jeugdgezondheidszorg*. Academisch proefschrift Universiteit van Amsterdam.

Bijlage 2

Relevante passages uit wetsvoorstel *Centra voor Jeugd en Gezin en regierol gemeenten in de jeugdketen*

Wettekst over de regierol van gemeenten in de jeugdketen (onder andere over coördinatie van de zorg):

Artikel 1c

1. Het college van burgemeester en wethouders draagt er zorg voor dat de instanties die de zorg en ondersteuning, bedoeld in artikel 1b, tweede lid, verlenen, alsmede de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen instanties die behoren tot de domeinen gezondheidszorg, jeugdzorg, onderwijs, welzijn, werk en inkomen of politie en justitie, op effectieve wijze met elkaar samenwerken.

2. Ter uitvoering van de in het eerste lid genoemde taak maakt het college van burgemeester en wethouders schriftelijk afspraken met alle instanties als bedoeld in het eerste lid, zonedig op regionaal niveau. De instanties werken mee aan de totstandkoming van de afspraken, het beheer en de nakoming daarvan.

3. De afspraken hebben in ieder geval betrekking op de taakverdeling tussen de instanties, de deelname aan casusoverleggen, de coördinatie van de zorg en het oplossen van mogelijke knelpunten in de coördinatie van de zorg door middel van een escalatiemodel.

4. Indien zorg wordt verleend als bedoeld in artikel 5, tweede lid, is de stichting verantwoordelijk voor de coördinatie van de zorg, nadat het in artikel 6 bedoelde besluit is genomen.

5. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gesteld waaraan de afspraken, bedoeld in het tweede lid, moeten voldoen.

Artikel 1e

1. Indien met behulp van het overeengekomen escalatiemodel geen overeenstemming wordt bereikt over de coördinatie van de zorg en de cliënt dringend zorg behoeft, wijst de burgemeester de instantie aan die met de coördinatie van de zorg wordt belast. Een mondeling gegeven aanwijzing wordt binnen 24 uur schriftelijk bevestigd.

2. Een aanwijzing als bedoeld in het eerste lid kan worden gegeven aan de stichting, een instantie die jeugdgezondheidszorg uitvoert als bedoeld in artikel 5 van de Wet publieke gezondheid of een instantie die maatschappelijke ondersteuning biedt als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g, 2°, van de Wet maatschappelijke ondersteuning.

3. Een aanwijzing als bedoeld in het eerste lid geldt als een besluit.

Passages over coördinatie van de zorg in de Memorie van Toelichting:

Uit het algemene deel:

Coördinatie van de zorg: één gezin, één plan

Wanneer er ten behoeve van individuele jeugdigen of gezinnen meerdere vormen van hulp nodig zijn en de jeugdige en het gezin niet zelf in staat zijn om het overzicht te houden, moet er afstemming zijn tussen de betrokken hulp- en zorgverleners. Het enkele feit dat meer hulpverleners betrokken zijn bij een jongere en het gezin, is onvoldoende reden om dit soort afstemming vanuit de instanties te organiseren, het uitgangspunt is ook hier zo veel mogelijk de eigen verantwoordelijkheid van het gezin. Voor die gevallen waarin de afstemming door de professionals wel nodig is, is het van groot belang dat deze afstemming goed geregeld is en dat er per gezin één samenhangend hulpplan wordt uitgewerkt. In het wetsvoorstel wordt deze afstemming aangeduid met de term coördinatie van de zorg: de functie, die de afstemming van alle hulp en zorg regelt voor en met een individuele jeugdige of een gezin. Het is in het kader van de Wet op de jeugdzorg geen nieuw begrip, maar er is wel behoefte aan een verduidelijking van de inhoud. Het opnemen van een definitie van het begrip coördinatie van de zorg in dit wetsvoorstel beoogt eenheid van taal te creëren, waarbij aanverwante begrippen als gezinscoaching en case-management, waarvan de betekenis in verschillende delen van het land varieert, op het niveau van de wet niet worden gebruikt.

Essentieel is dat altijd duidelijk is welke instantie binnen de jeugdketen verantwoordelijk is voor het goed verlopen van de integrale ondersteuning van de jeugdige of een gezin. 'Eén gezin, één plan' is daarbij het uitgangspunt. Coördinatie van de zorg is aan de orde als blijkt dat twee of meer instanties zich zorgen maken over de jeugdige of het gezin dan wel bemoeienis hebben met het oplossen van problemen van de jeugdige of het gezin, en de jeugdige en het gezin niet zelf voor afstemming kunnen zorg dragen. Dit kan op verschillende manieren blijken, bijvoorbeeld door bespreking in casusoverleggen als het ZAT, via de verwijsindex risicjongeren of via bilateraal contact tussen instanties. Coördinatie van de zorg houdt op als de met het plan beoogde resultaten zijn bereikt en de situatie van de jeugdige of het gezin naar de inschatting van de coördinator geen verdere afstemming meer nodig heeft. De instantie die belast is met de coördinatie van de zorg, is er daarmee voor verantwoordelijk dat de jeugdige of het gezin ook echt geholpen wordt: de betreffende professional bewaakt dat er daadwerkelijk hulp geboden wordt en hij rust niet, voordat de in het plan voor de jeugdige of het gezin vastgelegde acties daadwerkelijk uitgevoerd zijn. Als andere betrokken professionals onvoldoende meewerken, ontslaat dat de coördinator van de zorg niet van zijn verplichtingen: hij draagt de eindverantwoordelijkheid en zorgt dat de jeugdige of het gezin niet tussen wal en schip valt. Dit is zo mogelijk nog klemmender indien een burgemeester door middel van een aanwijzing (zie verder hieronder) een instantie heeft belast met de coördinatie van de zorg: dan is er immers sprake van een situatie waarin een jeugdige of een gezin dringend zorg behoeft.

Het feit dat de coördinatie van de zorg aan één professional is opgedragen, betekent natuurlijk niet dat andere professionals en instanties met geringe inspanningen kunnen volstaan: ook van hen wordt een professionele inzet verwacht om de jeugdige of het gezin te helpen, in nauwe samenwerking met de coördinator van de zorg. Deze plicht tot samenwerken geldt uiteraard onverkort als er sprake is van een door de burgemeester opgelegde coördinatie van de zorg.

In overleg met ActiZ, GGD Nederland, MOgroep, de PO-Raad, de VO-raad, de MBO Raad, tezamen met VNG, IPO, de Inspectie Jeugdzorg en de Inspectie voor de Gezondheidszorg is vastgesteld dat de coördinator van de zorg verantwoordelijk is voor:

1. Het bijeenbrengen van bestaande inhoudelijke informatie over betreffende jeugdige of gezin en door middel van een risicotaxatie bepalen of er sprake is van een (dreigende) balansverstoring, alsmede waarborgen dat alle betrokkenen over relevante informatie kunnen beschikken.
2. Er voor zorgen dat alle betrokken zorgverleners tijdig met elkaar afstemmen en afspreken wie wat moet doen om in kaart te krijgen welke ondersteuning nodig is.
3. Er voor zorgen dat het plan optimaal de eigen kracht van en het draagvlak bij het gezin en zijn sociale omgeving benut.
4. Er voor zorgen dat zonodig ook voorzieningen die buiten het zorgdomein op het terrein van huisvesting, onderwijs, veiligheid en werk en inkomen liggen, worden ingeschakeld.
5. Het afspreken en vastleggen in één plan wat het voor het gezin te behalen resultaat is en wie wat moet doen om bij te dragen aan het behalen van dit resultaat.
6. Er voor zorgen dat de uitvoering van het plan coherent en volgens afspraak verloopt.
7. Het bewaken van de kwaliteit van de (coördinatie van de) zorg, met name als in een individueel geval het zwaartepunt bij een andere hulpverlener ligt en nagaan of met de uitvoering van het plan het gewenste resultaat wordt bereikt.
8. Er voor zorgen dat na uitvoering van het plan goede overdracht plaatsvindt ten behoeve van verdere nazorg (warme overdracht) en expliciet vastleggen dat de coördinatie van de zorg beëindigd wordt.
9. Indien nodig: er voor zorgen dat burgemeester en wethouders worden ingeschakeld als de voorgaande stappen niet goed dan wel niet snel genoeg worden uitgevoerd vanwege onvoldoende medewerking van een instantie (escalatiemodel).
10. Indien nodig: er voor zorgen dat het bureau jeugdzorg (of het AMK) wordt ingeschakeld als de voorgaande stappen niet goed of niet snel genoeg worden uitgevoerd vanwege onvoldoende medewerking van de betreffende jeugdige of gezin (start traject kindbeschermingsmaatregel).

Het ligt voor de hand dat een van de betrokken zorgverleners tevens belast is met de coördinatie van de zorg, omdat het in het algemeen niet wenselijk is een extra instantie toe te voegen aan het soms toch al complexe veld van hulpverleners. Het ligt verder voor de hand dat degene die optreedt als coördinator van de zorg (en zorgverlener is) tevens optreedt als aanspreekpunt voor het gezin. Het komt voor dat er zorg verleend wordt door diverse hulpverleners waarbij er sprake is van zeer intensieve hulpverlening door één van die hulpverleners, soms onder de naam van gezinscoach of gezinsmanager. In dit geval is het logisch als deze ook de coördinator van de zorg is.

Op grond van het wetsvoorstel dient de gemeente afspraken te maken met de partijen in de jeugdketen over de wijze waarop de coördinatie van de zorg in concrete gevallen wordt ingericht en hoe deze wordt belegd. De bestaande wettelijke kaders met betrekking tot informatieoverdracht blijven voor de verschillende beroepsgroepen onverkort van kracht. Zo zijn medische hulpverleners in de eerste plaats gebonden aan de bepalingen inzake de geneeskundige behandelovereenkomst zoals opgenomen in het Burgerlijk Wetboek en gelden binnen de jeugdzorg de regels over cliëntgegevens en geheimhouding uit de Wet op de jeugdzorg. Daarnaast gelden de algemene bepalingen van de Wet bescherming persoonsgegevens. Overigens bieden de wettelijke kaders voldoende ruimte voor samenwerking.

Indien op grond van een indicatiebesluit sprake is van geïndiceerde jeugdzorg, berust ingevolge dit wetsvoorstel de verantwoordelijkheid voor de coördinatie van de zorg op gezinsniveau altijd bij het bureau jeugdzorg, vanaf het moment dat een indicatiebesluit is genomen. Het bureau jeugdzorg vervult deze rol in de praktijk al als er sprake is van (voorlopige) ondertoezichtstelling, (voorlopige) voogdij en jeugdreclassering, waardoor voor deze gevallen geen wettelijke voorziening behoeft te worden getroffen. Met het wetsvoorstel wordt niet beoogd veranderingen aan te brengen in de wettelijke taken van het bureau jeugdzorg. Indien het om praktische redenen beter is dat de uitvoering van de coördinatie van de zorg door een andere instantie wordt uitgevoerd kunnen het bureau jeugdzorg en de betreffende instantie dit in onderling overleg regelen.

Indien er sprake is van coördinatie van de zorg bij vrijwillige hulp zonder dat er sprake is van een indicatiebesluit, moet op basis van de samenwerkingsafspraken duidelijk zijn wie of welke instantie de coördinatie van de zorg op gezinsniveau verricht. Naar verwachting zal, gelet op de huidige praktijk, in deze gevallen de coördinatie van de zorg vaak worden uitgeoefend door de jeugdgezondheidszorg of het (school)maatschappelijk werk. Per gemeente kunnen hierover afspraken worden gemaakt. De gemeente is er echter uit hoofde van zijn regietaak voor verantwoordelijk dat de coördinatie van de zorg op gezinsniveau eenduidig is belegd. Met inachtneming van de wettelijke taken van het bureau jeugdzorg dient op grond van de samenwerkingsafspraken dus altijd duidelijk te zijn welke instantie de coördinatie van de zorg verricht.

Knelpunten in de coördinatie van de zorg: het escalatiemodel en de aanwijzing door de burgemeester

Op grond van de sluitende afspraken moet – gezien de noodzaak van niet-vrijblijvende samenwerking – altijd helder zijn op welke wijze gekomen wordt tot een doorbraak indien niet, niet goed genoeg of niet snel genoeg gekomen wordt tot een goede en zonodig samenhangende ondersteuning. Bij het maken van sluitende afspraken hoort daarom ook dat de gemeente en de andere instanties met elkaar afspreken wat te doen als er knelpunten optreden in de coördinatie van de zorg voor een individuele jeugdige of gezin en het instanties niet lukt in onderling overleg tot een oplossing te komen. Als er een impasse ontstaat, moet er een doorbraak komen en moet er door de gemeente ingegrepen kunnen worden.

Het voorstel voorziet in twee mogelijke interventies indien knelpunten ontstaan in de coördinatie van de zorg. De eerste interventie is het zogenaamde escalatiemodel: een concrete werkwijze om knelpunten op te lossen. Het escalatiemodel dient onderdeel uit te maken van de samenwerkingsafspraken. Hierbij staat voorop dat gekomen moet worden tot een werkwijze waarmee het college van burgemeester en wethouders zodanig invloed kan

uitoefenen op een of meerdere instanties dat de betreffende individuele jeugdige of het gezin daadwerkelijk adequate ondersteuning krijgt. Een in de praktijk goed werkend model is dat instanties op vrijwillige basis bij voorbaat afspreken mee te werken aan door het college aangedragen oplossingen. In sommige gemeenten wordt al op deze manier gewerkt. In andere gemeenten worden hiervoor andere modellen gehanteerd.

Hoe dan ook moet altijd snel duidelijk zijn welke instantie de coördinatie van de zorg uitvoert en er zondig zorg voor draagt dat ontstane knelpunten zo spoedig mogelijk worden opgelost. Daarom is in het voorstel een tweede interventie opgenomen. Indien met behulp van het overeengekomen escalatiemodel niet snel tot een adequate oplossing wordt gekomen, kan de burgemeester een instantie zondig aanwijzen als verantwoordelijk voor de coördinatie van de zorg en daarmee voor het oplossen van het geconstateerde knelpunt. Deze aanwijzing kan worden gegeven als instanties ondanks de gemaakte samenwerkingsafspraken de coördinatie van de zorg niet goed of snel genoeg beleggen en uitvoeren en een individuele jeugdige of het gezin daar de dupe van dreigt te worden. Deze aanwijzing kan worden gegeven aan een instelling voor (school)maatschappelijk werk, een instelling die jeugdgezondheidszorg uitvoert of aan het bureau jeugdzorg. Zoals hierboven al is vermeld, is het effect van de aanwijzing dat de instantie die aldus wordt belast met de coördinatie van de zorg, er voor verantwoordelijk is dat de benodigde zorg daadwerkelijk wordt verleend. Dit kan bijvoorbeeld zover gaan, dat de coördinator van de zorg bij zware problemen noodopvang voor een jeugdige regelt als daar in het concrete geval behoefte aan is. De andere instanties die bij de hulpverlening een rol spelen, zijn uiteraard gehouden om vanuit hun eigen professionele rol nauw samen te werken met de coördinator van de zorg.

Uit de artikelsgewijze toelichting:

Artikel 1c

Dit artikel legt bij het college van burgemeester en wethouders de verantwoordelijkheid voor een effectieve samenwerking tussen alle betrokkenen, in de meest ruime zin, op het gebied van zorg voor jeugdigen en gezinnen. Het college dient er voor te zorgen dat er goede afspraken worden gemaakt met alle betrokken partijen. Het tweede lid, tweede volzin, benadrukt dat deze betrokken partijen – zoals in het algemeen deel al aangegeven vanuit hun eigen verantwoordelijkheid – op hun beurt verplicht zijn om mee werken aan de totstandkoming van deze afspraken en deze ook na moeten komen. Indien er sprake is van instanties met een regionale functie, zoals in het middelbaar beroepsonderwijs vaak het geval is, dienen de gezamenlijke gemeenten afspraken met de betreffende MBO-instelling te maken. Het derde lid geeft aan over welke onderwerpen in ieder geval afspraken gemaakt moeten worden. Op deze onderwerpen is in het algemeen deel van de toelichting al ingegaan.

Zonodig kunnen ingevolge het vijfde lid bij algemene maatregel van bestuur hieromtrent nadere regels worden gesteld. Het is evenwel de bedoeling om zeer terughoudend om te gaan met deze mogelijkheid. Het bieden van zoveel mogelijk ruimte voor afspraken op maat tussen gemeente en andere partijen staat voorop. Het is niettemin denkbaar dat bepaalde samenwerkingsafspraken dermate van belang zijn dat gewaarborgd moet zijn dat zij landelijk uniform gehanteerd worden. Indien dat het geval is, dan is het, gezien de mogelijke intersectorale consequenties van deze nadere regels, wenselijk de besluitvorming hierover in de ministerraad te laten plaatsvinden.

In het vierde lid wordt bepaald dat het bureau jeugdzorg verantwoordelijk is voor de coördinatie van de zorg als er sprake is van geïndiceerde jeugdzorg. Deze verantwoordelijkheid gaat in op het moment dat het indicatiebesluit, bedoeld in artikel 6 van de Wet op de jeugdzorg, is genomen. In dit artikel wordt, evenals op andere plaatsen in de wet, het begrip ‘stichting’ gehanteerd. Blijkens de definitie daarvan in artikel 1 wordt daar dus mee bedoeld: de stichting die een bureau jeugdzorg in stand houdt. In deze memorie van toelichting wordt telkens korthedshalve gerefereerd aan het bureau jeugdzorg.

Artikel 1e

Dit artikel geeft de burgemeester de bevoegdheid om, indien met behulp van het overeengekomen escalatiemodel geen overeenstemming wordt bereikt over de coördinatie van de zorg, een instantie aan te wijzen die belast wordt met de coördinatie van de zorg. De burgemeester kan daarvan gebruik maken als instanties er niet in slagen de gerezen knelpunten in de coördinatie van de zorg op te lossen en een jeugdige dringend zorg heeft. De verwachting is dat de burgemeester hiervan slechts in uitzonderlijke omstandigheden gebruik zal maken en hierdoor de inbreuk op de taken en financiering van de instanties beperkt zal blijven. De aanwijzing kan zich richten tot het bureau jeugdzorg, de instanties die jeugdgezondheidszorg uitvoeren als bedoeld in de Wet publieke gezondheid en de instanties die maatschappelijke ondersteuning bieden aan jeugdigen, bedoeld in de Wet maatschappelijke ondersteuning. Teneinde iedere twijfel uit te sluiten over de status van de aanwijzing, is in het derde lid opgenomen dat de aanwijzing geldt als een besluit. De Algemene wet bestuursrecht is verder maatgevend voor de rechtsbescherming. In een bezwaarprocedure kan de gemeente nogmaals alle belangen afwegen. Indien een beslissing op het bezwaar voor de rechter komt, zal deze afwegen of de burgemeester in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.